

ת"פ 39913/12/19 - מדינת ישראל נגד סאמי שבאט

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 39913-12-19 מדינת ישראל נ' שבאט(עציר)

בפני כבוד השופטת דיאנה סלע, סגן נשיא

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם סאמי שבאט (עציר)

גזר דין

1.

הנאשם, יליד 00/00/98 הורשע על יסוד הודייתו בעובדות כתב אישום שתוקן במסגרתו של הסדר טיעון, המייחס לו עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות - לפי סעיפים 333 + 335(א) (1) לחוק העונשין, התשל"ז 1977 (להלן: חוק העונשין), ופציעה בנסיבות מחמירות - לפי סעיפים 334 + 335(א) (1) לחוק העונשין.

]

2.

תמצית העובדות בכתב האישום המתוקן

א. הנאשם (סאמי שבאט), א' ק' ואחיו ע' ק' (להלן: א' וע', בהתאמה) מתגוררים בכפר נחף ומכירים זה את זה. הנאשם וא' מסוכסכים.

בתאריך 30/11/19 בסביבות השעה 14:00, הגיעו א' וע' ברכבם מסוג פולקסווגן לבית קפה "אל חלאל" בכפר נחף (להלן: הרכב ובית הקפה, בהתאמה), והחנו את הרכב על שפת הכביש מול בית הקפה. באותה עת, ישב הנאשם ברחבת בית הקפה.

א' ירד מהרכב וצעד לעבר בית הקפה; כשהבחין הנאשם בא', החל עימות בין השניים, אשר במהלכו דקר הנאשם את א' באמצעות סכין (להלן: הסכין) בחזה האחורי משמאל, ואילו א' התיז על הנאשם תרסיס גז פלפל; הנוכחים באזור בית הקפה שהבחינו במתרחש, ניסו להפריד בין השניים, ואילו ע', שהבחין בנעשה, יצא מהרכב וחש במהירות למקום.

בשלב זה התרחק הנאשם מהמקום, וע' החל להוביל את א' לכיוון הרכב, כשהוא תומך בו; כעבור מספר שניות, בעוד א' וע' נמצאים עדיין ברחבת הבית הקפה, חזר הנאשם למקום, התנפל על ע', דקר אותו בגבו באמצעות הסכין במעבר חזה בטן אחורי משמאל, ונכנס לתוך בית הקפה. א' וע' הפצועים עזבו את המקום ברכב ופנו לקבלת טיפול רפואי.

ב. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמה לא' חבלה חמורה, שכללה חתך באורך של כ- 7 ס"מ בגב משמאל עם דימום פעיל שנסגר באמצעות סיכות, חזה אויר משמעותי משמאל שהצריך החדרת נקז, נוזל פמלורלי בכמות קטנה מלווה בתמט בבסיס LLL, אמפיזמה בדופן גב משמאל, נפיחות בשרירי דופן החזה לטראלי אחורי משמאל והוא אושפז בבית החולים מיום 30/11/19 ועד ליום 3/12/19.

כתוצאה ממעשי הנאשם נגרם לע' פצע בעור בקוטר 1 ס"מ, עם בועת אויר בדופן חזה לטרלי אחורי תחתון משמאל. לנאשם נגרמו שבר באגודל יד ימין, וכן שבר וחתך אלכסוני באצבע השנייה ביד ימין.

ג. במעשיו המתוארים לעיל חבל הנאשם בא' חבלה חמורה כשהוא נושא נשק קר, וכן פצע את ע' כשהוא נושא נשק קר.

3.

הסדר הטיעון

א. ביום 10/3/20, עוד בטרם ניתנה תשובת הנאשם לכתב האישום המקורי, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון לפיו כתב האישום יתוקן, והנאשם ירשע על פי הודייתו בעובדות כתב האישום המתוקן. הצדדים הסכימו כי הטיעון לעונש יהיה חופשי, לאחר קבלת תסקיר של שירות המבחן בעניינו של הנאשם.

ב. במעמד הצגתו של ההסדר, טען ב"כ הנאשם - תוך שהבהיר והדגיש כי אין בדבריו כדי לפגוע בהודייתו של הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן - כי החבלות אשר נגרמו לנאשם, כמפורט בכתב האישום המתוקן, נגרמו לו על ידי המתלוננים. מנגד, טען ב"כ המאשימה כי בכתב האישום המתוקן צוין אמנם כי החבלות נגרמו במהלך האירוע, אך המאשימה אינה יודעת כיצד נגרמו, ולא תסכים לטענה כי המתלוננים הם אשר גרמו להן. בסופו של דבר הסכימו הצדדים כי אין חולק שהנאשם נחבל במהלך מהאירוע, ובהעדר ראיות לגבי אופן הפגיעה, יוכל כל אחד מהצדדים לטעון טענותיו בסוגיה זו, במסגרת הטיעון לעונש.

ראיות לעונש

4.

הנאשם בן 22 כיום, נעדר הרשעות קודמות.

5.

תסקיר שירות המבחן

שירות המבחן נמנע ממתן המלצה טיפולית או המלצה לחלופה עונשית בעניינו של הנאשם.

א. קצינת המבחן התייחסה בהרחבה לנסיבות חייו של הנאשם, רווק, הסובל מסוכרת נעורים מגיל 8, וטרם מעצרו עבד במסעדה והתגורר בבית הוריו בכפר נחף, במשפחה המתפקדת באופן תקין. לדברי הנאשם, לאחר שנשר מהלימודים בבית ספר מקצועי, עבד בתחום המסעדות ובהמשך אף עבד באופן עצמאי בתחום השיפוצים, אך כעבור כשנה וחצי, נאלץ לסגור את העסק, עקב ניהול כלכלי כושל.

הורי הנאשם ציינו בפניה שמצבו הבריאותי של הנאשם ומחלת הסוכרת ממנה הוא סובל השליכו על התפתחותו, פגעו בהשתלבותו התקינה במסגרות החינוך, וגורמים אצלו לא מעט לרגזנות ולעצבנות.

הנאשם דיווח כי עשה שימוש בסם מסוג קנאביס בנסיבות חברתיות, בגיל 18 החל לצרוך את הסם באופן יומיומי, אך כשנה טרם מעצרו הפסיק להשתמש בו.

ב. בהתייחסותו לעבירות נושא תיק זה, סיפר הנאשם כי ביצע עבודת שיפוצים בביתו של א', קיבל ממנו המחאות ללא כיסוי, ועל אף שפנה אליו מספר פעמים לקבלת השכר לעמלו, התעלם האחרון מפניותיו. ביום האירוע בילה עם חבר בבית קפה, המתלוננים הגיעו לשם, וכאשר הבחינו בו, התקרב לעברו א' כשהוא אוחז ביד בגז פלפל. בהמשך הגיע גם אחיו ע' ותקף אותו, ועל מנת להגן על עצמו דקר הנאשם את שניהם, עם ברזל שמצא באותה העת על הרצפה. הנאשם חזר והדגיש כי חש מאוים מפני המתלוננים, וכי התנהלותו האלימה הייתה תגובתית להתנהגותם ונבעה לתפיסתו מחוסר ברירה. הנאשם הציג את התנהגותו האלימה כאירוע חד פעמי וחריג בחייו, ושלל חלקים אלימים באישיותו ובהתנהלותו. עם זאת ביטא נכונות להשתלב בטיפול, מאחר ולדבריו הבין כי הדבר עשוי לסייע

לתוצאות ההליך המשפטי המתנהל נגדו. עוד סיפר כי במהלך מעצרו נערכה סולחה בין משפחתו לבין משפחת המתלוננים, אך הוא אינו מודע להסכם שנערך בין הצדדים.

ג. במסגרת הערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום, התייחסה קצינת המבחן לפרמטרים שונים, הקשורים לאישיותו, לתפקודו לדפוסו ניהול קשרים בין-אישיים אצלו, למאפייני העבירות הנוכחיות ולהיסטוריה העבריינית שלו.

כגורמי סיכון נשקלו חומרת העבירות והנזקים שגרם הנאשם במעשיו למתלוננים; מאפייני אישיותו וקשייו להתבונן על עצמו באופן ביקורתי ולהכיר בחלקים אלימים הקיימים באישיותו; מצבו הבריאותי, המשליך על דימויו העצמי והגברי ועל תפקודו והתנהלותו; נטייתו להתנהל באופן אימפולסיבי ואף אלים וקשייו לבטא אמפתיה ביחס למתלוננים. כן נלקחו בחשבון עמדת אביהם של המתלוננים, אשר מבטאת את חששו, על רקע היכרותו עם הנאשם, אשר לא נכח בסולחה שנערכה, ומקשייו של האחרון להתחייב ולעמוד בהסכם שהושג בין המשפחות.

כגורמי סיכוי שקלה קצינת המבחן את היותו של הנאשם נעדר הרשעות קודמות.

משכך, התרשמה כי לנאשם גורמי סיכון משמעותיים לביצוע עבירות אלימות בעתיד.

ד. נוכח האמור לעיל, בשים לב לחומרת העבירות ולנזקים שנגרמו למתלוננים, כמו גם רמת הסיכון הנשקפת מהנאשם להישנות ביצוע עבירות דומות בעתיד, הודיע שירות המבחן כי אין באפשרותו להמליץ על חלופות ענישה או שיקום במסגרת השירות, העשויות להפחית מהסיכון להישנות עבירות דומות.

6. ההגנה הגישה העתק של שני הסכמי סולחה (נ/1 ונ/2, וכן תרגומים שלהם לעברית), אשר נערכו ביום 20/12/19 בין משפחת הנאשם למשפחת המתלוננים, ונחתמו על ידי ועדת הסולחה בכפר נחף; אין חולק כי הנאשם, בהיותו עצור, לא נכח בעת עריכתם.

א. **הסכם סולחה נ/1** נערך בין הנאשם, אביו ואחיו לבין א' אביו ואחיו, בעזרתם של אנשי הסולחה, זאת "בעקבות הסכסוך שאירע בין הצעיר סאמי יוסף שבאט והצעיר א' א' ק' סביב השימוש בחשבוניות מס שניתנו לקבלנים והוגש חלקה לגורמי המס של המע"מ ומס הכנסה, דבר שגרם להתנגחות ולמכות ביניהם שגרם להתערבות המשטרה לחקירה בין הצדדים". עוד צוין כי מתוך "רצון צודק וכנה לקיים סולחה" בין הצדדים הוסכם כדלהלן:

1. שני הצדדים מתחייבים שלא להתעמת אחד עם השני, יסלח אחד לשני ושיחזרו היחסים ביניהם לרגיל, חיבה וחמלה כפי שהייתה לפני פרוץ הסכסוך.

2. להימנע מלהגיש תביעות האחד כלפי השני, פלילית ו/או חומרית.

3. הוסכם כי התוצאה שתגיע אליה שלטונות המסים כמס הכנסה והמע"מ מקנסות או היטלים ככל שיהיו כתוצאה מהשימוש בחשבוניות, יישא באחריות הצד שכתב או חתם על החשבוניות משני הצדדים ללא צורך בקבלת פיצוי כל שהוא.

4. הסכם זה יוגש אל בית המשפט הנכבד ולגורמי המשטרה, עם תקווה שכב' ביתה משפט ייתן לה משקל ראוי במיוחד לאור הבעת שני הצדדים על הבנת הנעשה וחרטתם הכנה ושהגיעו לסולחה אמיתית וצודקת...".

ב. **בהסכם הסולחה נ/2**, אשר נערך באותו יום בין אותם הצדדים הוסכם כי: "1. שני הצדדים מתחייבים שלא להתעמת אחד עם השני, יסלח אחד לשני ושיחזרו היחסים ביניהם לרגיל, חיבה וחמלה כפי שהייתה לפני פרוץ הסכסוך.

2. להימנע מלהגיש כל תביעה האחד כלפי השני, פלילית ו/או חומרית.

3. ההסכם יכלול מר יוסף שבאט וילדיו הנוכח והנעדר, כמו כן כולל משפחת מר א' ק', ילדיו הנוכחים והנעדרים ולא

מגיע לאף אחד לדרוש פיצויים מהשני..." (נוסח סעיף 4 להסכם נ/2 זהה לנוסח סעיף 4 בהסכם נ/1).

7.

כן הגישה ההגנה פרוטוקול דיון מעצר מיום 1/12/19 בעניינו של ע', אשר נעצר בחשד לתקיפת הנאשם כשהוא מזוין, ומעצרו הוארך פעמיים עד יום 5/12/19, אז שוחרר בתנאים מגבילים (נ/3).

ההגנה הגישה סיכום ביקור של הנאשם במחלקה לרפואה דחופה מיום 30/11/19 (נ/4), אז הובא הנאשם למיון על ידי שוטרים, עם תלונה לחבלה בכף יד ימין; לדברי הנאשם, היה מעורב בקטטה, הותקף ונחבל בכף ידו הימנית. בבדיקה שנערכה לו נמצא חתך אלכסוני רדיאלי מעל גליל דיסטלי באצבע 2 בכף יד ימין, ללא דימום, עם רגישות במישוש, תנועות שמורות ותחושה שמורה. כן אובחנה רגישות במישוש מעל גליל מקורב אגודל ימין, נפיחות ללא דפורמציה, ללא המטומה, עם הגבלה בתנועות עקב כאבים. לנאשם בוצעו בדיקות דימות, בהן נמצאו שבר גליל מקורב אספקט רדיאלי עם תזוזה קלה ושבר רוחבי גליל דיסטלי באצבע 2 ללא תזוזה. בהרדמה מקומית בוצעה תפירת פצע באצבע 2, חבישת אינדין וסד אצבע. אגודלו של הנאשם גובס והנאשם קיבל אנטיביוטיקה. בשחרורו מהמיון, הומלץ לנאשם להיות במעקב רפואי, ליטול משככי כאבים לפי הצורך, לשמור על יד ימין מורמת, ליטול טיפול אנטיביוטי למשך חמישה ימים ולנוח עד לביקורת.

טיעונים הצדדים לעונש

8.

טיעוני המאשימה

המאשימה עתרה להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל בתוך מתחם הענישה הנע, לשיטתה, בטווח שבין ארבע לשש שנות מאסר, מאסר על תנאי מרתיע, פיצוי וקנס.

א. בחזרו על עובדות כתב האישום המתוקן, הדגיש ב"כ המאשימה את חומרת מעשיו של הנאשם, אשר פגעו בשלום הציבור ובטחונו ובשלמות גופם, בריאותם ושלוות חייהם של המתלוננים. לטענתו, עסקין אמנם באירוע אחד, אך בשתי עבירות חמורות אשר ביצע הנאשם כנגד שני המתלוננים, כאשר לאחר שדקר את א' בסכין שהחזיק שלא כדין, נמלט הנאשם מהמקום, וחזר ודקר את ע'.

לטענת ב"כ המאשימה, חלקו של הנאשם בביצוע העבירות היה מלא ובלעדי. תחילת האירוע "אולי לא הייתה מתוכננת", אך ביצוע העבירות ותוצאותיהן התאפשרו משנשא הנאשם על גופו סכין. הדקירה השנייה בוצעה, כאמור, לאחר שהנאשם כבר עזב את המקום וחזר, ולגביה לא יכול להיות ספק כי תוכננה על ידו באופן מלא.

עוד נטען כי הנזק הצפוי מביצוע העבירות הוא חמור ביותר, שכן במקרים מעין אלה, ובמיוחד כאשר הדקירות כוונות על ידי הנאשם אל אזור החזה של כל אחד מהמתלוננים, לעיתים רק פסע מפריד בין תוצאה קשה כפי שנגרמה במקרה הנוכחי לבין תוצאה קטלנית של קיפוח חיים.

ב"כ המאשימה הפנה לתסקיר שירות המבחן, כמפורט לעיל, וציין כי בסופו של יום נמנע שירות המבחן ממתן המלצה עונשית או טיפולית העשויה להפחית את מסוכנותו של הנאשם.

לטענת ב"כ המאשימה, בנסיבות החמורות של המקרה הנדון - בהן דקר הנאשם באמצעות סכין שני מתלוננים שונים, כאשר בין דקירה לדקירה הוא מספיק להימלט ממקום האירוע, ובמקום לסיים אותו בנקודה זו בוחר לחזור למקום ולדקור שוב - ראוי להעמיד את מתחם הענישה על טווח שבין ארבע לשש שנות מאסר בפועל.

אשר להסכמי הסולחה שהוגשו על ידי ההגנה, נטען כי בנסיבות העניין אין לתת להם משקל משמעותי לעונש, זאת מן עמוד 4

הטעם שההסכמים מתייחסים לנסיבות שאינן קשורות לאירוע. ההסכם הראשון נ/1 מתייחס כולו לעניין חשבוניות מס, וההסכם השני מדבר על התייחסות לעתיד שיסלחו אחד לשני ולא יתעמתו ביניהם, ולכל היותר ראוי ליתן לו משקל בקביעת רכיב המאסר על תנאי.

ב. לשיטתה של המאשימה, בהתחשב בעברו הנקי של הנאשם מחד גיסא, ובנסיבות החמורות של ביצוע העבירות, בתסקיר השלילי של שירות המבחן ובמסכנותו הגבוהה של הנאשם מאידך גיסא, יש להשית על הנאשם עונש המצוי באמצעו של המתחם המוצע, לצד ענישה נלווית כמפורט לעיל.

טעוני ההגנה

9.

הסניגור עתר שלא למצות את הדין עם הנאשם ולהסתפק - בנסיבותיו המיוחדות של המקרה הנדון - בימי המעצר שריצה בגין תיק זה מיום 30/11/19 ועד היום.

א. הסניגור התנגד לאופן בו תיאר ב"כ המאשימה את האירוע בטיעונו, בהדגישו כי לאחר משא ומתן ארוך וממושך שהתנהל בין הצדדים - במסגרתו הצביע הסניגור על הקשיים הראייתיים הקיימים בתיק והעלה את מכלול טענותיו - הגיעו הצדדים להסכמה דיונית לפיה עובדות כתב האישום המקורי יתוקנו באופן משמעותי, ובהתאם גובש נוסח של כתב אישום מתוקן קל ומתון יותר, המשקף נכונה את נסיבות ביצוע העבירות.

ב. לטענתו, עובדות כתב האישום המתוקן מתארות אירוע "דו צדדי" ו"הדדי" של קטטה בין הנאשם לבין שני המתלוננים, כאשר הנאשם והמתלוננים דוקרים זה את זה תוך העימות. לטענתו, האירוע תוכנן מראש והחל ביוזמתם של המתלוננים, אשר עברו ליד בית הקפה בו ישב הנאשם לתומו עם חבר קטין, ומשהבחינו בו החנו רכבם, נכנסו אל בית הקפה, ריססו את הנאשם בגז מדמיע ובגז פלפל, ומאותו הרגע החלו שני המתלוננים להתקוטט ו"להרים ידיים". כתוצאה מאותה התקוטטות, נדקרו שני המתלוננים וגם הנאשם עצמו. עוד טען הסניגור כי אמנם על פי כתב האישום המתוקן, הנאשם יצא מבית הקפה ואחר כך חזר ודקר גם את ע', אך אין מדובר בטווח זמן ארוך, אלא ב"שניות או דקות בודדות" שבהן עזב הנאשם את המקום בריצה, משפניו ועינו שרפו והוא חשש שאם יישאר מקום קיים סיכוי גדול "שהיה קורה לו הגרוע מכל".

טענתו של הנאשם בדבר היות העימות הדדי עלתה מלכתחילה עוד בטרם התגבשותו של ההסדר, ולענין זה הפנה הסניגור לטיעוני הנאשם בדיון בהארכת המעצר הראשונה בעניינו מיום 1/12/19, (נ/3). כן הפנה הסניגור לתיעוד הרפואי נ/4, המפורט לעיל, המלמד, לטענתו, כי הנאשם היה קרוב לתוקפנות חסרת רסן מצדם של המתלוננים, וכי גם הוא נחבל ונחתך במהלך הקטטה, והדברים קיבלו ביטוי בנוסחו של כתב האישום המתוקן.

למען הסר ספק הבהיר הסניגור כי הנאשם איננו טוען להגנה עצמית, ואינו חוזר בו מהודייתו בעובדות כתב האישום המתוקן. כן אישר בסיום טיעונו בסוגיה זו כי משנכתב בכתב האישום כי "החל עימות", ולא צוין במפורש מי החל בו "אני מוכן להשאיר את זה ככה".

ג. לקולה ביקש הסניגור להתחשב בכך שמעשיו של הנאשם בוצעו באופן ספונטני ללא כל תכנון מוקדם, וניתן אף לומר כי נעשו על ידו בעידנא דריתחא, עת ישב בבית הקפה ולפתע הותקף על ידי המתלוננים.

ד. כן ביקש הסניגור להתחשב לקולה בהודייתו של הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, אשר חסכה זמן שיפוטי יקר, וכן את הצורך בעלייתם של המתלוננים על דוכן העדים, ואי נעימות ועימותים מיותרים נוספים עמם. עוד ביקש להתחשב בצער והחרטה העמוקים שהביע הנאשם על מעשיו. הנאשם למד והפנים את הלקח, בבחינת "מודה ועוזב ירוחם", ובמקרה זה ראוי להשאיר לו פתח לשיקום. משעסקין בנאשם שעברו נקי, והוא עומד בדיון לראשונה בחייו,

על בית המשפט לבחון גם חלופות ענישה אחרות בטרם ייכנס אדם לראשונה בחייו לכלא.

עוד ביקש הסנגור להתחשב לקולה בנסיבותיו האישיות "המאוד מיוחדות" של הנאשם, צעיר בן 22 שנים, שעברו נקי ומעולם לא היה מעורב בפלילים, השווה לראשונה בחייו במעצר ממושך, עד תום ההליכים החל מיום 30/11/19. הנאשם, שגדל במשפחה נורמטיבית שגידלה בניה על בסיס מסורת וערכים, סובל מסכרת נעורים ועד גיל 18 התקיים מקצבת נכות. עובר למעצרו התגורר כאמור בבית הוריו, עבד במסעדות וכמחסנאי בחברה לעבודות עפר.

ה. כן טען הסנגור כי בני משפחת הנאשם, אשר ביקשו לסיים את הסכסוך ולהחזיר את החיים של כולם למסלולם הרגיל והתקין, פנו לוועדת הסולחה בכפר נחף ולעומד בראשה, וביקשו כי תערוך סולחה עם המתלוננים ובני משפחתם; משכך, נערכה סולחה לפיה שני הצדדים אינם שומרים טינה אחד כלפי השני, ו"מבחינתם הסכסוך הסתיים"; לטענתו, המתלוננים מבקשים ליתן לסולחה משקל לקולה בעת גזירת עונשו של הנאשם, ובכך להתחשב בנאשם ובמשפחתו, ובתוך כך גם לסייע להשכנת השלום וקיום הסולחה בין הצדדים.

ו. הסנגור ביקש להתחשב בתקופת מעצרו של הנאשם מיום 30/11/19, בשים לב לכך שתנאי מעצר קשים הם מתנאי מאסר, ולטענתו על אחת כמה וכמה כיום, בתקופת הקורונה במהלכה נגרם לנאשם "נזק אדיר". לטענתו, לנאשם ידרש זמן ממושך "להשתקם ולהשתחרר מהמצוקה הנפשית" שחוזה בשל שהותו במעצר, לראשונה בחייו, בנסיבות בהן מרחף מעל ראשו ומעל ראש משפחתו החשש שמא חלילה ידבק ב"נגיף הקטלני".

לטענת הסנגור, בנסיבות העניין, אלמלא היה הנאשם עצור מאחורי סורג ובריאח מזה כשישה חודשים והיה משוחרר למעצר בית, היה מקום להשית עליו עונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות- ענישה המגלמת בחובה את כל שיקולי הענישה הרלוונטיים, לרבות שיקולי ההרתעה והשיקום.

ז. עוד במסגרת השיקולים לקולה ביקש הסנגור להתחשב בכך שהנאשם הופלה, לטענתו, ביחס למתלוננים, משבחרה המאשימה - על אף תיקונו המשמעותי של כתב האישום המקורי - שלא להגיש נגדם כתב אישום. לעניין זה הדגיש כי שני המתלוננים נחקרו באזהרה, וע' גם נעצר ומעצרו הוארך פעמיים. א' לעומתו לא נעצר משום שהתאשפז, וגם לאחר ששוחרר לא נתבקש מעצרו על אף שגם הוא גרם לחבלה, חתכים ושברים בידו של הנאשם.

ח. אשר לעמדתו של שירות המבחן, ב"כ הנאשם טען כי הוא מתקשה להבין את הפער בין תוכנו של התסקיר לבין המסקנה אליה הגיע השירות. קצינת המבחן סקרה את נסיבותיו האישיות של הנאשם, שמעה מפיו את הסברו לרקע לסכסוך שאירע ואת החרטה והצער שהביע על מעשיו, וכן את האחריות שנטל על עצמו; לשיטתו, אין פגם בכך - בנסיבותיו של האירוע הנדון - שהנאשם הטיל אחריות גם על המתלוננים בגין חלקם בקטטה. משכך לא ברור לו מה עוד היה על הנאשם, הנמצא מאחורי סורג ובריאח ועובר קורסים בכלא, לעשות על מנת לזכות בתסקיר חיובי הממליץ על דרכי שיקום בעניינו, ולא ברור על מה הסתמך שירות המבחן בקבעו כי קיים סיכוי גבוה שהנאשם יחזור על מעשיו.

ט. לשיטת ב"כ הנאשם, מנעד הענישה בעבירות כגון דא הוא רחב ותלוי בכל מקרה ונסיבותיו, וכולל גם ענישה של מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. לטענתו, בנסיבות המיוחדות והחריגות של המקרה הנדון, הדין והצדק מחייבים לנהוג בנאשם במידת הרחמים האפשרית, לחוס עליו ועל בני ביתו ולהסתפק בענישה אשר תיטיב עמו ותשאיר לו פתח ואפשרות להשתקם. לטענתו, מתחם העונש הולם את מעשיו של הנאשם נע בין שישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין 15 חודשי מאסר, ומן הראוי להטיל על הנאשם עונש ברף התחתון של מתחם זה, בהדגישו שוב כי אלמלא היה הנאשם עצור עד תום ההליכים "היה מקום לסיים את התיק בעבודות שירות ותו לא".

10. דברי הנאשם

הנאשם מסר כי "לפני הסיפור של הקורונה הייתי באגף 3 של מתקדמים בצלמון. היינו כל הזמן יוצאים לחינוך בבוקר, היינו בקבוצות. דיברו בקבוצות על יום השואה, על פסח לפני פסח. פעם אחת יצאתי לקבוצה של רש"א. לא הייתי מעורב בבעיות משמעת בבית הסוהר". (עמ' 15, ש' 27-29).

הנאשם אישר כי הוא מודע לסולחה שנעשתה עם המתלוננים, "כן. אני יודע. אני המלצתי למשפחה לעשות סולחה בזה". הוא תומך בסולחה "שאלו אותי והסכמתי על הכל. אח שלי עדנאן שבאט (יושב באולם בית המשפט) הגדול שאל אותי ואבא שלי. כשהייתי במעצר ימים אחי עדנאן דיבר איתי במסגרת השיחות שניתנו לי. דיברנו גם בדיון בבית המשפט. אני לא רוצה בעיות. אני לא בן אדם כזה בעייתי. אין לי כל כך סכסוך כזה לעשות את הבעיות האלה". (עמ' 16, ש' 2-7).

ובסיום הטיעון לעונש אמר הנאשם "אני מצטער על מה שעשיתי ומצטער על זה. בקשר לסולחה, רציתי לעשות את הסולחה ואני לא רוצה בעיות. אני רוצה לצאת החוצה ולהישאר עם הארוסה שלי. התארסתי חודשיים לפני המקרה. אני רוצה לצאת ולהמשיך את זה. לפני המקרה עבדתי במטבחים ובמסעדות. עזבתי את השיפוצים. אני מכין סלטים, אני מכין גריל ושווארמה. אבא שלי שף". (עמ' 18, ש' 23-26).

11. תשובת המאשימה לטיעוני ההגנה

בתגובה לטיעוני ההגנה ביחס לעובדות האירוע הנדון, הביע ב"כ המאשימה התנגדותו לטענת ב"כ הנאשם לפיה מדובר באירוע אשר תוכנן על ידי המתלוננים, וכי שניהם נכנסו לבית הקפה ותקפו את הנאשם. לעניין זה הפנה לסעיף 3 לכתב האישום המתוקן (סעיף 2(ג) הנ"ל) ממנו עולה כי העימות התחיל עם א' בלבד ולא עם ע'. ע' הגיע למקום רק לאחר שאחיו נדקר ואז הוא נדקר מיד. בניגוד לטענת ב"כ הנאשם כי המתלוננים יזמו את האירוע, בכתב האישום המתוקן נכתב המפורש כי הנאשם הוא אשר "הבחין בא", וכי שני המתלוננים נדקרו מאחור ולא פנים אל פנים במהלך האירוע. עוד טען ב"כ המאשימה כי "לא נסכים לטענת חברי שהמתלוננים הם שגרמו לו לחבלות ובטח לא שדקרו אותו". לפי סעיף 40 י(ג) לחוק העונשין, אם רוצה הנאשם רוצה לטעון טענה הקשורה לביצוע העבירה עליו להוכיח אותה. בכתב האישום המתוקן לא נכתב כי המתלוננים תקפו או גרמו לנאשם חבלה כאשר הוא תוקף אותם עם היד. עוד ציין ב"כ המאשימה כי המתלוננים נחקרו גם הם באזהרה, זאת אך משום שהנאשם הכחיש תחילה בחקירתו כי תקף אותם.

דין

12. רבות נכתב על הקושי בגזירת הדין, מקל וחומר כאשר עסקין בנאשמים צעירים ללא עבר פלילי, אשר ביצעו עבירות חמורות. זאת, שעה שיש לאזן בין האינטרס הציבורי - ובמסגרתו שיקולי גמול, הרתעה ומניעה, נסיבות ביצוע העבירות, חומרתן, השלכותיהן על קורבן העבירה והציבור בכלל - לבין שיקולים הנוגעים לנאשם העומד בפניו, נסיבותיו האישיות, גילו, עברו הפלילי, עמדתו לגבי העבירה שביצע, שיקולי שיקום ועוד.

העיקרון המנחה בגזירת הדין הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירות בנסיבותיהן ומידת אשמו של הנאשם העומד לדין, לבין סוג העונש שיוטל עליו ומידתו. השיקולים לבחינת מתחם העונש ההולם מבוססים על הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, הערכים החברתיים שנפגעו מביצוען ומידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנהוגה, וכן נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירות.

13. חומרת העבירות והערכים החברתיים שנפגעו בעטיה

עמוד 7

א. אין צורך להרחיב את הדיבור אודות חומרת מעשיו של הנאשם, אשר דקר את שני המתלוננים בזה אחר זה באמצעות סכין שהחזיק שלא כדין, ובתוך כך גרם לא' לחבלה חמורה ופצע את ע', כמפורט בעובדות כתב האישום המתוקן, בהן הודה הנאשם.

ב. כמתואר לעיל, לאורכו של דיון הטיעונים לעונש ניסה ב"כ הנאשם לטעון בדבר נסיבות הקשורות לביצוע העבירות, הגם שאלו לא התיישבו במלואן עם עובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה הנאשם. בד בבד, ועל אף הסתייגותיו המשתמעות מטיעוניו, חזר והודיע ב"כ הנאשם - וכן הנאשם עצמו - כי הנאשם עומד על הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, ואינו מבקש לחזור בו מהן.

הלכה מושרשת היא כי ככלל אין לו לבית המשפט אלא את העובדות והנסיבות בהן הודה הנאשם, ואל לו להביא בחשבון, לצורך גזירת הדין, עובדות שלא בא זכרן בכתב האישום בו הודה הנאשם במסגרת הסדר הטיעון עמו. (ראו לענין זה גם ע"פ 3667/13 ח'טיב נ' מ"י (14/10/14) וע"פ 4289/14, 4927/14 אורן חנונה ואח' נ' מ"י (21/1/15), שניהם מפי כב' הש' דנציגר; ע"פ 7349/14 מ"י נ' פלונית (14/5/15); מפי כב' הש' ברון (להלן: ענין פלונית); ע"פ 1548/17 זייצב נ' מ"י (9/8/17), מפי כב' הש' מלצר).

כן נפסק כי דרך המלך להוכחת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה במקרה של הסדר טיעון, היא הכללתן במסגרת כתב האישום המתוקן, או לחלופין הגשת בקשה לערכאה המבררת להגשת ראיות בשלב הטיעונים לעונש לפי סעיף 40(ב)(2) לחוק העונשין; הסעיף הנדון מורה כי מתן היתר להגשת ראיות להוכחת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, יינתן מקום בו מצא בית המשפט כי לא הייתה לנאשם הזדמנות להגשת ראיות כאמור בשלב ברור האשמה, או על מנת למנוע עיוות דין (ענין פלונית הנ"ל).

נוכח האמור, ובמסגרת שיקולי גזר הדין כפי שיובא להלן, בכל הקשור לביצוע העבירה, יובאו בחשבון אך ורק עובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם.

ג. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי בעוד שהנאשם ישב ברחבת בית הקפה, הגיעו המתלוננים אל בית הקפה, החנו את רכבם על שפת הכביש, א' ירד מהרכב וצעד לעבר בית הקפה, וכאשר הבחין הנאשם בא', "החל עימות" בין השניים, אשר במהלכו דקר הנאשם את א' באמצעות סכין בחזה האחורי משמאל וא' התיז עליו תרסיס גז פלפל; אנשים שנכחו באזור בית הקפה ניסו להפריד בין השניים, וע' חש במהירות למקום, והחל להוביל את א' לכיוון הרכב. בשלב זה התרחק הנאשם מהמקום, והייתה פתוחה בפניו האפשרות לעזוב, ובכך לסיים את העימות ולא להסלימו לכדי אלימות חמורה עוד יותר. דא עקא שהנאשם בחר שלא לעשות כן, וכעבור מספר שניות, בעוד א' וע' נמצאים עדיין ברחבת בית הקפה, חזר הנאשם למקום, התנפל על ע' ודקר אותו בגבו, ללא כל התגרות בו מצדו של ע', עמו לא היה מסוכסך.

ד. כתוצאה ממעשי הדקירה שביצע הנאשם נחבל א' חבלה חמורה שכללה חתך באורך של כ- 7 ס"מ בגב שמאל והוא נדרש לטיפול כמפורט לעיל ואשפוז למשך 4 ימים, וע' נפצע בעורו בקוטר 1 ס"מ עם בועת אויר בדופן חזה לטרלי אחורי תחתון משמאל.

ה. לא נעלם מעיני כי הצדדים לא ציינו במפורש בכתב האישום המתוקן מי מהניצים החל בעימות, ונוכח העובדה כי כתב האישום אינו מציין איזה אירוע קדם למשנהו, לא ברור אם הנאשם דקר את א' תחילה או שא' התיז עליו גז פלפל עובר לדקירה; משכך, לא ניתן לשלול את טענת הנאשם כי היו אלה המתלוננים, כפי שלא ניתן לשלול גם את האפשרות כי היה זה הנאשם. יחד עם זאת, גרסת הנאשם כי א' וע' תקפוהו בצוותא ללא כל רסן, אינה עולה בקנה אחד עם עובדות כתב האישום המתוקן, לפיהן ע' נותר ישוב ברכב ויצא ממנו רק משהבחין באחיו הדקור וחש

לעזרתו. או אז נדקר גם הוא על ידי הנאשם מאחור.

כך גם נתתי דעתי לכך שגם הנאשם נפצע במהלך העימות האלים - משנגרמו לו חתך אלכסוני ושביר באצבע השנייה ביד ימין, שבר באגודל יד ימין, והוא נדרש לטיפול רפואי, כמפורט בסיכום הרפואי שהגישה ההגנה, אשר עיקרו הובא לעיל - תפירה וגבס; דא עקא שלא ניתן לקבל את ניסיונו לטעון כיום כי נדקר על ידי מי מהמתלוננים במהלכו של העימות, וחזקה עליו כי לו סבר שפציעתו נגרמה בדרך זו היה עומד על ציון עובדה זו במפורש בכתב האישום המתוקן; כזכור, ב"כ המאשימה עמד על כך שאין זה ברור האם נחבל ו/או נחתך הנאשם תוך שעשה שימוש בסכין עמה דקר את המתלוננים, או שמא תוך כדי "השתוללות" במהלך האירוע, וכי לא יסכים לכל קביעה לפיה המתלוננים הם אשר גרמו לפציעתו של הנאשם. משכך, חזקה על הצדדים (המאשימה וההגנה), כי ראו ערך ראשון במעלה בסיים הסכסוך בדרך של הודיה והרשעה, והותירו ענין זה השנוי במחלוקת עלום.

ו. חומרה יתירה יש לראות בכך שהנאשם בחר לנעוץ את הסכין הן בגופו של א' והן בגופו של ע' באזורים רגישים בהם איברים חיוניים - בית החזה משמאל מאחור - מעשה המלמד על כוונתו לפצוע אותם קשות, אם לא מעבר לכך, ורק למזלם הטוב של המתלוננים והנאשם, לא הסתיים האירוע בתוצאות קשות הרבה יותר, עד כדי קיפוח חיים.

ז. נתתי דעתי לכך שאין מדובר באירוע אשר תוכנן מראש על ידי הנאשם, ואולם הנאשם הוא אשר החזיק בסכין ודקר עמה את שני המתלוננים, בזה אחר זה וכאמור חלקו השני של האירוע בו דקר את ע' הוא תוצאה של בחירתו של הנאשם שלא הניח לאירוע האלים להסתיים לאחר דקירתו של א', אף שהיתה לו הזדמנות לעזוב את רחבת בית הקפה.

14. האלימות אותה נקט הנאשם כלפי המתלוננים הינה חלק מ"תופעת הסכינאות", אשר הפכה למכת מדינה, כאשר הסכין מחליפה את מקומה של ההידברות; רבות נכתב על החומרה היתרה בעשיית שימוש בסכין ונעיצתה בגופו של אחר, בעיקר באזורים הרגישים, בהם איברים חיוניים, מתוך פזיזות או אדישות לתוצאות המעשה, במקום לנסות לסיים סכסוכים ברמה המילולית, או לפנות לבתי המשפט בנדון. לענין זה יפים דבריה של כב' הש' וילנר בע"פ 324/19 **פלוני נ' מ"י** (8/5/19, להלן: ענין פלוני), כדלהלן:

"רבות נכתב על חומרתה של תופעת האלימות הנגרמת בעת תגרה או מריבה, במהלכה נשלפת סכין, שהפכה לחזון נפרץ במחוזותינו, ועל הצורך למגרה באמצעות ענישה משמעותית ומרתיעה (ראו למשל: ע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (16.8.2007)). ... יתר על כן, בית משפט זה נדרש בעבר להיקפה ונזקיה של תופעת ה'סכינאות', הטומנת בחובה פוטנציאל לנזק רב ומצדיקה אף היא נקיטה בענישה מחמירה ומרתיעה... יפים לענין זה דבריו של כב' השופט י' דנציגר בע"פ 175/10 חנוכיב נ' מדינת ישראל, [פורסם בבנו] פסקה 42 (28.7.2011):

"כבר נפסק לא אחת כי אל לו לבית המשפט להישאר אדיש לתופעת 'תת-תרבות הסכין'... אשר פשתה בקרבנו... בתי המשפט מצווים להחמיר עם מי שלקח לידו כלי משחית כסכין במטרה ברורה לפצוע אדם אחר ומתוך הבנה לתוצאות הקשות האפשריות למעשיו". (ראו לענין זה גם ע"פ 2292/08 **מ"י נ' הייב** (22/6/98), מפי כב' הש' מצא; ע"פ 10866/03 **מ"י נ' סלאימה** (5/7/04), מפי כב' הש' ג'ובראן; ע"פ 3720/04 **מ"י זחאיקה** (3/11/04), מפי הש' חשין; ע"פ 4257/07 **פלוני נ' מ"י** (5/3/08), מפי כב' הש' מלצר; ע"פ 3863/09 **מ"י נ' חסן** (10/11/09), מפי כב' הש' דנציגר, ועוד).

כן יפים לענין זה דבריו של כב' הש' רובינשטיין בע"פ 3220/09 **מוחמד נ' מ"י** (11/10/09), כדלהלן:

"אין שופט בבית משפט זה שלא נחשף לריבוי תיקי הדקירה, אותה "מכת מדינה סכינאית", הבאים לפתחנו. חלקם מסתיימים גם במוות חלילה. אין בידינו כלים להתמודדות עמה אלא - ככלל - מאסר משמעותי, המרחיק את העברין האינדיבידואלי לתקופת המאסר מן הציבור, אך אולי גם מרתיע, ככל שיוצא הקול בדבר ענישה כזו".

15.

הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מהעבירות שביצע הנאשם הם שמירה על שלומו ובטחונו של הציבור בכלל וההגנה עליו מפני עבירות אלימות, וכן שלומם ובטחונם, שלמות גופם, בריאותם, וכבודם של המתלוננים. מדובר בערכים אשר המחוקק ראה ליתן להם מעמד חוקתי, והפגיעה בהם חייבת תגובה עונשית הולמת. מידת הפגיעה בערכים המוגנים נגזרת, בין היתר, מנסיבות ביצוע העבירות. במקרה הנדון, הפגיעה בערכים החברתיים משמעותית.

מתחם הענישה

16.

א. עונש המאסר המרבי הקבוע בחוק העונשין בגין העבירות בהן הורשע הנאשם הוא כדלהלן: חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333 + 335(א) (1) לחוק העונשין - 14 שנים; ופגיעה בנסיבות מחמירות - לפי סעיפים 334 + 335(א) (1) לחוק העונשין - 6 שנים.

בנסיבות העניין, על אף שעסקין בשני מעשי דקירה שביצע הנאשם כלפי שני מתלוננים שונים, לאחר שהתרחק מהמקום וחזר על מנת לדקור את ע', ומששתי הדקירות בוצעו בזו אחר זו תוך זמן קצר יחסית, אני רואה לקבל את עמדת המאשימה - לה מסכימה מטבע הדברים גם ההגנה - כי יש לראות במעשיו של הנאשם כ"אירוע אחד", ובהתאם לקבוע מתחם ענישה אחד למכלול המעשים.

ב. לשם בחינת מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם, עיינתי בפסיקה רחבה העוסקת במקרים דומים ואחרים. קשת הענישה העבירות האלימות שביצע הנאשם, בהקשר לשימוש בנשק קר, היא מגוונת ותלויה במשתנים רבים ובנסיבותיו הייחודיות של כל מקרה ומקרה. לענין רף הענישה במקרים כאלה, אפנה לדברים שהובאו בע"פ 7475/14 **מהדי נ' מ"י** (25/12/14), מפי כב' הש' דנציגר:

" כנקודת מוצא לדיון יש לשוב ולהדגיש כי העבירה שבה הורשע המערער - חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 לחוק העונשין ביחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק - הינה עבירת אלימות חמורה שהעונש המירבי הקבוע בצידה הינו 14 שנות מאסר בפועל. בפסיקת בית משפט זה ניכרת בשנים האחרונות מגמה ברורה של החמרה בענישה בעבירות אלימות באופן כללי ובעבירת החבלה החמורה בנסיבות מחמירות באופן ספציפי. בית משפט זה ציין לא אחת כי יש להילחם בנגע האלימות שפשט בארצנו וכי תרומתו של בית המשפט למלחמה זו הינה בהטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים שישקפו מסר מרתיע לעבריינים ולחברה כולה. לפיכך נקבע כי ככלל ענישה זו צריכה לכלול רכיב משמעותי של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח [ראו למשל: ע"פ 5153/13 פלוני נ' מדינת ישראל (13.1.2014) (להלן: עניין פלוני); ע"פ 6971/13 עמרן נ' מדינת ישראל (23.9.2014) (להלן: עניין עמרן); ע"פ 4061/12 בדארנה נ' מדינת ישראל (4.9.2012)].

מעיון בפסיקת בית משפט זה בשנים האחרונות עולה כי קשת הענישה בעבירות אלימות, הנעשות תוך שימוש בנשק קר, היא רחבה ומגוונת, אך היא כוללת ברוב המקרים עונשי מאסר בפועל שנעים בין 18 ל-24 חודשי מאסר בפועל, ככל שהנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון [להרחבה ראו סקירת הפסיקה בפסקאות 11-12 בעניין פלוני], ואף עונשי מאסר בפועל המגיעים לארבע שנות מאסר בפועל במקרים חמורים במיוחד. עם

זאת, כבכל תחום במשפט הפלילי ניתן למצוא גם מקרים שבהם הענישה חורגת מהאמור לעיל - בין אם לחומרה ובין אם לקולא - בשים לב לנסיבות הספציפיות של כל מקרה ומקרה. דוגמא מובהקת של ענישה מחמירה יותר, בשים לב לנסיבותיו החמורות של אותו מקרה, ניתן למצוא בעניין עמרן, שבו הושתו על שלושת הנאשמים עונשים שנעו בין 34 ל-43 חודשי מאסר בפועל. מנגד, ניתן למצוא גם מקרים שבהם הושתו עונשים קלים יותר בעבירות אלימות שבוצעו בנסיבות דומות למקרה דנן, לרבות עונשי מאסר בני שישה חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות [ראו למשל: ע"פ 5794/13 מדינת ישראל נ' שיכה (2.4.2014); ע"פ 5641/09 מדינת ישראל נ' ברזינסקי (22.3.2010); ע"פ 10676/07 אביטאן נ' מדינת ישראל (18.9.2008)] (ההדגשה אינה במקור - ד.ס.).

ועוד, על רף הענישה בעבירות חבלה חמורה בנסיבות מחמירות נדון בין השאר בע"פ 8597/07 ח' ז' נ' מ"י (15/1/08), מפי כב' הש' ג'ובראן, רובינשטיין ודנציגר - שם הודה הנאשם בכתב אישום מתוקן לאחר שהושגה סולחה בין הצדדים הניצים - נאמר:

"... גם במקרה דנא באה הרמת הסכין בסיטואציה שאינה מצדיקה זאת, על רקע סכסוך נושן בין משפחות ואולי ביטוי שפתיים של המתלונן שלא נשא חן בעיני המערער. כגון דא עמלים אנו לשרש. במעשי דקירה שנשתיימו בפציעה של ממש שלוש שנות מאסר בפועל, אף אם אינן עונש קל, אינו עונש חמור שיש להתערב בו. ראו גם סקירת פסיקה בע"פ 607/07 עבדל סאלם נ' מדינת ישראל (לא פורסם) (2007), שם הושת לבסוף עונש של שנתיים (במקום שנתיים וחצי) ודובר על עונשים "הנעים סביב שתי שנות מאסר בפועל... פעמים מעלה ופעמים מטה". ואכן, מנגד לעונשים הקלים יותר שהציג עו"ד מסאלחה בחריצותו, עומדים עונשים חמורים יותר, ובהם של שלוש שנות מאסר, שהגישה המדינה, ויש גם חמש שנות מאסר, הכול לפי הנסיבות..." (ההדגשה אינה במקור - ד.ס.).

ב. באי כוח הצדדים הפנו לפסיקה לתמיכה בעמדתם זה בכה וזה בכה, כאשר כל אחד מהם הפנה הן למקרים חמורים יותר ופחות מהעניין הנדון בפנינו, וביקש לאבחן את פסקי הדין אליהם הפנה הצד שכנגד, או חלקם.

לענין האופן לקביעתו של מתחם הענישה וההבחנה בין מתחם הענישה לבין הענישה הנוהגת, המהווה רק אחד הפרמטרים לקביעתו, ראו דבריה של כב' הש' ארבל בע"פ 1323/13 חסן נ' מ"י (5/6/13).

17. ב"כ המאשימה, אשר עתר, כאמור, לקביעת עונש אחד כולל באמצעו של מתחם הענישה הנע לשיטתו בטווח שבין **ארבע לשש שנות** מאסר בפועל, הפנה לפסקי דין בעבירות דומות, כדלהלן:

א. בע"פ 4364/15 **עוקבי נ' מ"י** (8/11/15), מפי כב' הש' ג'ובראן, נדחה ערעורו של נאשם, אשר הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של חבלה בנסיבות מחמירות והחזקת סכין שלא כדין. על רקע סכסוך שהיה קשור בבת זוגו של הנאשם, שלף הנאשם מכיסו חפץ חד ודקר את המתלונן, וכתוצאה מכך נגרם קרע בכלית המתלונן. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין שנתיים לחמש שנות מאסר וגזר על הנאשם 30 חודשי מאסר. בית המשפט העליון קבע כי עונשו של המערער הולם את חומרת העבירה בה הורשע ואת נסיבות ביצועה ותואם את העונשים שהוטלו במקרים דומים. כן נקבע כי בית המשפט המחוזי נתן משקל לכך שהאירוע לא תוכנן על ידי הנאשם, לכך ששורשיו של המניע של הנאשם היו באיומיו של המתלונן עליו, ועל כך שמקור המפגש הוא בהתנהגותו וביוזמתו של המתלונן, אשר במועד האירוע החזיק בחפץ חד וכי הנאשם אוים מכך. עוד קבע בית המשפט העליון כי הערכאה הדיונית נתנה משקל משמעותי למצבו הרפואי של הנאשם (הסובל מבעיית קרישת דם) ולנסיבותיו האישיות, ולא מצא הצדקה להקל

בעונשו.

ב. בת"פ (חי') 55739-08-16 מ"י נ' **שחאדה ואח'** (25/4/17), מפי כב' הש' אבי לוי, הורשעו שני הנאשמים, אב ובנו, על יסוד הודייתם בעובדות כתב האישום, בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ובחזקת סכין שלא כדין, בגין מעשי דקירה שביצעו בשכנם המתלון. מעשי הדקירה, אשר תוכננו על ידי הנאשמים, בוצעו על ידם לאחר דין ודברים עם המתלון, ולאחר שהצטיידו בכלי נשק קרים ורדפו אחרי המתלון הנמלט. הנאשם 1 דקר את המתלון בבית החזה הלטרלי האחורי, והנאשם 2 אף הוא דקר את המתלון בחזהו בעודו על הארץ; במקביל ביקש הנאשם 1 לחתוך את צווארו ולבסוף הסתפק בביצוע חתכים בפניו. נקבע כי מתחם העונש ההולם את מעשיהם של כל אחד מהנאשמים, אשר חלקם בביצוע המעשים היה דומה, נע בין 30 ל- 60 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים.

בעניינו של נאשם 1, בן ה- 38, מצא בית המשפט לסטות מהרף התחתון של מתחם העונש ההולם משיקולי שיקום, ונוכח התסקיר החיובי שהוגש בעניינו, וגזר עליו 20 חודשי מאסר בפועל. על נאשם 2, אביו של נאשם 1, כבן 64, נגזרו 36 חודשי מאסר בפועל וכן הופעל נגדו מאסר מותנה בר הפעלה בן 12 חודשים, כאשר חציו הופעל במצטבר וחציו בחופף - זאת בהתחשב לחומרה בעברו המכביד מחד גיסא ולקולה בהודייתו, חרטתו והרצון לשיקום ופיוס אשר באו לידי ביטוי במסגרת הסכם סולחה שנערך בין המשפחות, מאידך גיסא. עוד הושתו על כל אחד מהנאשמים מאסרים מותנים ופיצוי למתלון בסך 25,000 ₪.

ג. בת"פ (חי') 33758-11-17 מ"י נ' **אגבאריה** (28/6/18), מפי כב' הש' ליפשיץ, הורשע הנאשם, בן 24, על יסוד הודייתו בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות והחזקת סכין שלא כדין. הנאשם דקר ללא כל סיבה, צעיר אחר אשר הגיע לתומו לעסק בלב עיר מגוריו, 7 פעמים בפלג גופו העליון, וגרם לו לחבלות חמורות. שירות המבחן התרשם כי נשקפת מהנאשם רמת סיכון גבוהה להישנות עבירות וסבר כי ענישה הרתעתית בין כתלי הכלא עשויה לחדד עבורו את אחריותו למעשיו. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם הענישה נע בין 24 ל- 48 חודשי מאסר, וגזר על הנאשם 32 חודשי מאסר בפועל, בניכוי תקופת מעצרו, מאסרים מותנים ופיצוי למתלון בסך 30,000 ₪.

ד. בת"פ (חי') 17967-05-13 מ"י נ' **אוסטרוביץ** (23/12/13), מפי כב' הש' סעב, הורשע הנאשם, על יסוד הודייתו, בעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, ונידון ל- 50 חודשי מאסר בפועל ולעונשים, מאסר על תנאי ופיצוי בסך 15,000 ₪ למתלון. עובדות המקרה לימדו כי הנאשם, בן כ- 29, בעל עבר פלילי, הגיע לבית אביו יחדיו עם המתלון, חברתו של המתלון ואחיו. במהלך ארוחת הערב בה הוגשו משקאות אלכוהוליים, התפתח דין ודברים בין הנאשם ומתלון, שבעקבותיו נכנסו השניים לבית האב. לאחר שהמתלון הפציר בנאשם כי "יירגע" ולא יהרוס את הערב, שלף הנאשם שני סכיני מטבח שהיו חבויים מתחת לחולצתו והטיח במתלון שלא "יתחיל" אתו. המתלון יצא מהבית וחברתו נכנסה על מנת לשוחח עם הנאשם. בשלב מסוים נכנס שוב המתלון לבית וקרא לחברתו על מנת שיעזבו את המקום ואז תקף אותו הנאשם באמצעות סכין המטבח וגרם לו לחתכים ביד ובכתף שמאל. המתלון הסתובב במטרה לברוח מהמקום, אך הנאשם דקר אותו שוב דקירה עמוקה בשכם. ערעורו של הנאשם על חומרת העונש נדחה בע"פ 935/14 **אוסטרוביץ נ' מ"י** (30/11/14), מפי כב' הש' זילברטל.

18. ב"כ הנאשם, אשר עתר, כאמור, לקביעת מתחם ענישה הנע בין 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ל- 15 חודשי מאסר, וביקש להשית על הנאשם הנדון עונש ברף התחתון של המתחם, ובנסיבותיו המיוחדות של המקרה הנדון להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם, הפנה לפסקי דין בעבירות דומות, אשר העונשים בהם קלים באופן משמעותי, כדלהלן:

א. בת"פ (מרכז) 56944-11-17 מ"י נ' **נאצר** (24/7/18), מפי כב' הש' לורך (כתוארה דאז), הנאשם - בן 41 ,

עמוד 12

נשוי, אב לשני ילדים, ונעדר הרשעות קודמות - הורשע על יסוד הודייתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של חבלה בנסיבות מחמירות ותקיפה סתם, בגין תקיפת אחיו המתלונן, עמו היה מסוכסך. במהלך קטטה שנתגלעה בין השניים, לה קדמה קטטה נוספות באותו היום, דקר הנאשם את המתלונן באמצעות סכין בחזהו, והמתלונן גרם לנאשם לחתך ביד ימין ובבית החזה. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם כי המאשימה תעתור להטיל על הנאשם עונש של 15 חודשי מאסר בפועל, וההגנה תעבור להטלת 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. כן הוסכם כי הנאשם ישלם למתלונן פיצוי בסך 10,000 ₪. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם הענישה המוסכם בהסדר הטיעון הינו ראוי. בהתחשב לחומרא - בעוצמת האלימות בה פעל הנאשם והשימוש שעשה בסכין, ובהימשכותו והסלמתו של האירוע, ולקולה - בהיותה של הקטטה הדדית, במהלכה גם המתלונן תקף את הנאשם; בהודייתו של הנאשם, החרטה שהביע, עברו הנקי, נכונותו לפצות את המתלונן, והסכם הסולחה שנערך בין הצדדים, וכן העובדה כי שליחתו של הנאשם למאסר בפועל עלולה לפגוע באופן משמעותי בו ובבני משפחתו- גזר על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה ופיצוי כמוסכם בהסדר.

ב. בת"פ (מרכז) 37943-06-16 מ"י נ' נאטור (24/10/17), מפי כב' הש' לורך - נאשם בן 47, נשוי ואב לשישה, הורשע על יסוד הודייתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, בגין דקירתו את המתלונן במותן שמאל באמצעות חפץ חד, במהלך קטטה אלימה שהתפתחה בפתח ביתו של הנאשם. עוברי אורח השתלטו על הנאשם ונטלו ממנו את החפץ החד. שירות המבחן העריך כי רמת הסיכון הנשקפת מהנאשם הינה נמוכה, והמליץ להעמידו במבחן ולהשית עליו עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות. בית המשפט המחוזי קבע כי חלקו של הנאשם בהתפתחות האירוע היה עיקרי, הוא נהג באלימות לאורך שלביו, על אף מספר הזדמנויות שהיו לו לחזור ממעשיו ולהתעשת, והעמיד את מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם על טווח שבין 9 ל- 36 חודשי מאסר בפועל. משלא מצא הצדקה בנסיבות המקרה לחרוג לקולה מהרף התחתון של המתחם, גזר על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים.

ג. בת"פ (מרכז) 47835-05-15 מ"י נ' בשארה (1/6/17), מפי כב' הש' ברנס, הורשע הנאשם על יסוד הודייתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של חבלה חמורה, זאת משהיכה באגרופו בראשו של המתלונן, בן דודו אשר ישב ברכבו, וגרם לו לחתך לאורך הגבה. משיצא המתלונן מהרכב חבט בו הנאשם בראשו באמצעות חפץ קשה וגרם לו לחבלה חמורה. בעקבות תסקיר חיובי של שירות המבחן, אשר תיאר רמת סיכון נמוכה להתנהלות עוברת חוק, השתלבותו של הנאשם בטיפול פרטני, סולחה עם המתלונן, והמלצה של השירות להימנע מהטלת עונש מאסר, הסכימו הצדדים בתיק כי יוטל על הנאשם עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות וכי הנאשם ישלם למתלונן פיצוי בסך 40,000 ₪. בית המשפט כיבד את ההסדר אליו הגיעו הצדדים לעניין העונש, השית על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה ופיצוי למתלונן כמוסכם.

ד. בת"פ (מרכז) 13132-08-13 מ"י נ' אל חיק ואח' (14/7/14), מפי כב' הש' טל, הודו הנאשמים - בני דודים בני 23 ו-26, נעדרי הרשעות קודמות - במסגרת הסדר טיעון, והורשעו על יסוד הודייתם בתקיפתם של המתלוננים בעקבות ויכוח שהתפתח ביניהם; נאשם 1 הורשע בגרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, ואילו נאשם 2 הורשע בתקיפה. במהלך ויכוח תפס אחד המתלוננים את נאשם 1 בחולצתו, ובתגובה לכך חתך אותו נאשם 1 בצווארו, ודקר את זרועו הימנית באמצעות סכיני תער שלקח מהספר. נאשם 2 דחף והכה באגרופיו בחזהו של המתלונן השני, ונאשם 1 חתך אותו בכתפו הימנית. שירות המבחן העריך את הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצדם של הנאשמים כנמוך. לאור העובדה כי נאשם 1 הביע נכונות לשקם את חייו, ונאשם 2 נרתם להליך טיפולי ארוך, המליץ שירות המבחן על הטלת עבודות של"צ על הנאשמים והעמדתם בפיקוח.

בעניינו של נאשם 2 כלל הסדר הטיעון הסכמה לעניין העונש - מבחן, שירות לתועלת הציבור ומאסר על תנאי, ובית עמוד 13

המשפט כיבד את ההסדר; אשר לנאשם 1, בית המשפט זקף לזכותו את העובדה כי למעשיו לא קדם תכנון, ואת התנהגות המתלוננים עובר לביצוע המעשים, אף על פי שתגובתו של נאשם 1 להתנהגות זו הייתה בלתי מידתית. משכך, קבע כי מתחם הענישה הראוי בעניינו של נאשם 1 נע בין שנה ל-3 שנות מאסר. בית המשפט ראה לסטות לקולה ממתחם הענישה משיקולי שיקום, והטיל על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננים, והעמידו בפיקוח שירות המבחן, זאת בהתחשב בהיותו "בגיר צעיר", סיכויי השיקום כעולה מהתסקיר והמוטיבציה שלו להתגייס לצה"ל.

ה. בת"פ (חי') 7039/08 מ"י נ' מטר (21/5/08), מפי כב' הש' (כתוארו אז) שפירא, הורשע הנאשם על יסוד הודייתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות והחזקת סכין, זאת משדקר את המתלונן - עמו היה לו סכסוך קודם - בזרועו באמצעות סכין. הנאשם, שעברו נקי, נדון לשנת מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן בסך 10,000 ₪, וזאת לאור המלצתו של שירות המבחן והסכם "סולחה" בין הצדדים.

19. במקרה שלפנינו, בהינתן נסיבות ביצוע העבירות המפורטות לעיל, דקירה של שני המתלוננים, כאשר א' אושפז למשך 4 ימים, הערכים המוגנים שנפגעו, עוצמת הפגיעה בהם ומדיניות הענישה הנהוגה כפי שפורטה ארוכות לעיל, ומאידך גיסא, העובדה כי מדובר בעימות שראשיתו אינה ברורה, כי א' התיז על הנאשם גז פלפל, כי הנזק שנגרם לע' הוא פצע בעור בקוטר 1 ס"מ, עם בועת אויר בדופן חזה לטרלי אחורי תחתון משמאל, וגם לנאשם נגרמו שבר באגודל יד ימין, וכן שבר וחתך אלכסוני באצבע השנייה ביד ימין שחייבו תפירה וגיבוס, סבורני כי מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם נמצא בטווח שבין שנתיים לחמש שנות מאסר.

20. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

הענישה היא לעולם אינדיבידואלית, ובמסגרת קביעתו של העונש הראוי לנאשם, יש להתחשב גם בשיקולים הנוגעים לנסיבותיו האישיות של הנאשם, גילו, עברו, לקיחת אחריות על ידו, חרטתו, שיתוף הפעולה שלו עם רשויות אכיפת החוק, מאמציו לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה, חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה, וכן השפעת הענישה עליו ועל משפחתו ושיקומו. (ראו ע"פ 10444/06 עייני נ' מ"י (25/4/07), מפי כב' הש' ארבל; וכן ע"פ 4890/01 הנ"ל; וכן סעיף 40א לחוק העונשין).

א. לקולה אני רואה להתחשב בהודייתו המידית של הנאשם בעובדות כתב האישום, אשר תוקן במסגרת הסדר הטיעון עוד בטרם ניתנה תשובתו לכתב האישום, אשר שיקפה את האחריות שנטל על עצמו בגין מעשיו, וחסכה זמן שיפוטי רב, מעבר לצורך להעיד את המתלוננים ועדי התביעה האחרים.

אני רואה לזקוף לזכותו של הנאשם את האחריות שנטל על עצמו למעשיו והחרטה שהביע בגינם, אם כי בפני קצינת המבחן ניסה הנאשם למזער את חלקו ואחריותו לאירוע, בנסותו להשליך אחריות לתחילתו של האירוע על המתלוננים, כמי שיזמו ותכננו את התקיפה נגדו, ובטענו כי התנהגותו האלימה הייתה אך תגובה למעשיהם ונבעה מחוסר ברירה. הנאשם הורשע על יסוד הודייתו במסגרת הסדר הטיעון, חזר על הודייתו במסגרת הטיעון לעונש, ולא חזר בו מעמדתו.

ב. עוד אני רואה להתחשב לקולה בנסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי שבאו לידי ביטוי בתסקיר שירות המבחן ובטיעוני הסנגור; מדובר בנאשם בן 22, בעל עבר נקי, אשר גדל במשפחה נורמטיבית, וסובל מסוכרת נעורים מגיל 8, על כל הכרוך בכך, לרבות פגיעה באיכות חייו בכל המישורים, הן במישור האישי, הן במישור הלימודי והן במישור החברתי. על אף האמור, עבד הנאשם לפרנסתו עובר לביצוע העבירה, ואף ביצע עבודות שיפוצים אצל א', אשר שילם לו בשיקים ללא כיסוי - טענה שהושמעה בפני קצינת המבחן ולא נסתרה. עובר למעצרו עבד הנאשם בתחום

המסעדות, בדומה לאביו.

ג. כך גם אני רואה להתחשב בכך שהנאשם - נטול ההרשעות הקודמות והחולה בסוכרת נעורים - עצור מזה חצי שנה, ונתון מאחורי סורג וברח מיום 30/11/19, לרבות בתקופה בה פרץ משבר הקורונה, כאשר מן המפורסמות כי תנאיו של מעצר גרועים מתנאי מאסר.

עוד סביר להניח כי יש במעצרו של הנאשם ובמאסרו להשפיע על בני משפחתו, ואין צורך להכביר מלים על כך.

ד. כך גם אני רואה לייחס משמעות לסולחה שנערכה בין משפחת הנאשם למשפחת המתלוננים, לבקשתו ועל דעתו של הנאשם, המתלווה כאמור להודייתו וחרטתו; בסולחה יש כדי לתרום להשכנת שלום בין המשפחות ולהפחית את הסיכוי להישנותו של עימות אלים בין הצדדים. (לענין זה ראו ע"פ 7126/04 **גדיר נ' מ"י** (27/6/05), מפי כב' הש' לוי; בש"פ 590/08 **מ"י נ' מריסאט** (21/1/08), מפי כב' הש' רובינשטיין; כן ראו מאמרו של כב' הש' רון שפירא, "הגיעה העת לסולחה", הפרקליט מח (2) (2006), 433).

"ברי כי הסולחה עשויה להיות שיקול מסוים בגזר הדין בהתלוותה להודאה ולחרטה" (ענין מריסאט), אך אין היא הופכת את קערת השיקולים על פיה "אין היא מהווה תחליף להליך השיפוט... אין הסולחה יכולה להחליף את הדין הפלילי"... מכל מקום, מעמדה במקומה מונח". (ע"פ 8199/10 **חורי נ' מ"י** (10/3/11), מפי כב' הש' רובינשטיין; ראו גם ע"פ 635/05 **דענא נ' מ"י** (26/11/07), מפי כב' הש' חשין; כן ראו ע"פ 324/19 **פלוני הנ"ל**, מפי כב' הש' וילנר).

אכן, הסולחה אינה מחליפה את ההליך הפלילי, אך היא מהווה שיקול מסוים בגזר הדין, כאשר היא מתלווה להודאה ולחרטה, כמו בענייננו.

מעיון בהסכמי הסולחה עולה כי הם אינם כוללים רכיב של פיצוי למתלוננים בגין הנזקים שגרם להם הנאשם. ההסכם 1/ מסדיר למעשה את הסכסוך הכספי ועוסק בחשבוניות שנחתמו על ידי מי מהצדדים, וההסכם השני שולל למעשה את זכותם העתידית של המתלוננים (כמו גם הנאשם) לתבוע פיצוי. יש להניח כי ועדת הסולחה בחנה היטב את טיעוני הצדדים, ולא מן הנמנע כי העדר הפיצוי נובע מהתרשמותה לגבי הסכסוך הכספי שגרם לביצוע העבירה.

ה. כמפורט לעיל, שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם, והתרשם כי יש לו גורמי סיכון משמעותיים, בין השאר בשל השלכה של חלק מהאחריות לאירוע על המתלוננים, והדברים שהשמיע בפניו אביהם של המתלוננים, בניגוד להסכם הסולחה שנחתם ביניהם. דא עקא, ששירות המבחן לא זקף לזכותו של הנאשם דבר פרט לעברו הנקי, תוך התעלמות מהעובדה שהנאשם עבד לפרנסתו, תוך התעלמות מהסכסוך שהיה קיים בין הצדדים, ומעצם העובדה שא' התיז גז פלפל על הנאשם. עוד יש לתמוה מה פגם מצא שירות המבחן בעובדה שהנאשם הביע נכונות להשתלב בטיפול גם כדי להשפיע על תוצאות משפטו, אם סבר כי הדבר עשוי להועיל בהמשך הדרך. מן המפורסמות כי הליך שיפוטי עשוי להיות מנוף לשיקום, אף אם המניע לכך הוא משולב. כך או כך, אין בתסקיר של שירות המבחן כדי להיטיב עם הנאשם.

ו. לבסוף, נתתי דעתי לטענת ההגנה כי מדובר באכיפה בררנית, משבחרה המאשימה שלא להגיש כתב אישום נגד מי מהמתלוננים, על אף שע' נעצר למשך מספר ימים, והנאשם עצמו נפצע במהלך האירוע.

21. נוכח האמור לעיל, בשים לב למכלול השיקולים לקולה אשר פורטו דלעיל, לרבות הודייתו, נסיבותיו האישיות, פציעתו, הסולחה שנערכה בין הצדדים ומשפחותיהם, וכן בהתחשב בתקופת מעצרו של הנאשם

בתיק זה החל מיום 30/11/19, והעובדה כי זהו לו מאסרו הראשון מאחורי סורג וברית, איני רואה למצות עמו את הדין, וגוזרת עליו עונש ברף הנמוך של המתחם.

סיכום של דבר

22. נוכח המקובץ לעיל, לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים לחומרה ולקולה, ונתתי משקל לסולחה שנערכה, אני רואה לגזור על הנאשם עונשים כדלהלן:

א. 24 חודשי מאסר בפועל, בניכוי תקופת מעצרו בתיק זה, החל מיום 30/11/19 ועד היום.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, שהנאשם לא יישא בהם זולת אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות מסוג פשע.

23. אני מחייבת את הנאשם לפצות את המתלוננים בגין הנזקים שנגרמו להם באירוע, כדלהלן:

א. הנאשם יפצה את א' בסך של 10,000 ש"ח אשר ישולמו ב- 20 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1/1/21 ובכל אחד לחודש לאחריו.

ב. הנאשם יפצה את ע' 5,000 ₪, אשר ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1/1/21 ובכל אחד לחודש שלאחריו.

ג. אם לא ישולם סכום כלשהו במועדו, יעמוד הסכום כולו לפירעון מיידי, ויתרתו תישא הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד ליום התשלום המלא בפועל. הפיצויים יופקדו בקופת בית המשפט, ונאסר על הנאשם או מי מטעמו לפנות למתלוננים או מי מטעמם לגביו.

למותר לציין כי אין בפיצויים שהושתו כדי לשקף את מלוא נזקיהם של מי מהמתלוננים, והם נועדו כפיצוי ראשוני בלבד.

מבלי לפגוע בנהלי שב"ס, ככל שהנאשם יחפוץ להשתתף בהליך טיפולי בשב"ס, מומלץ כי שב"ס ישקול זאת בכובד ראש.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום

ניתן היום, י' סיוון תש"פ, 2 יוני 2020.